

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA.

Nr. 14.

15 lipca 1933.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIE	Str.
6. Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1933 r. o przeniesieniu siedziby urzędowej kancelarii notarialnej na Podgórzu w Krakowie do Krakowa	213
OKÓLNIK	
Nr. 1697/I.U./33 w sprawie trybu postępowania sądowego przy nadawaniu klauzuli wykonalności orzeczeniom i ugodom, zapadłym w postępowaniu przed Komisjami Rozjemczymi do spraw zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi tudzież do spraw zatargów pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi, — oraz w sprawie pobierania opłat sądowych i stemplowych przy załatwianiu przez sądy rekwizycji tych Komisj Rozjemczych	214
UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO w sprawie wykładni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 21 października 1932 r. w sprawie niektórych zmian przepisów 1 cz. X t. Zводу Praw	217
RUCH SŁUŻBOWY:	
Ruch służbowy w sądownictwie	220
Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich	220

6.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 lipca 1933 r.

o przeniesieniu siedziby urzędowej kancelarii notarialnej na Podgórzu w Krakowie do Krakowa.

Na mocy § 9 ust. 1 ordynacji notarialnej z dnia 25 lipca 1871 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 75) zarządzam co następuje:

§ 1. Siedzibę urzędową kancelarii notarialnej na Podgórzu w Krakowie przenosi się do Krakowa.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1933 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1697/I. U./33

w sprawie trybu postępowania sądowego przy nadawaniu klauzuli wykonalności orzeczeniom i ugodom, zapadłym w postępowaniu przed Komisjami Rozjemczymi do spraw zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi tudzież do spraw zatargów pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi, — oraz w sprawie pobierania opłat sądowych i stemplowych przy załatwianiu przez sądy rekwizycy tych Komisj Rozjemczych.

Do wszystkich sądów i komorników.

Ze względu na niejednolite postępowanie w sprawach, wymienionych w nagłówku niniejszego okólnika, podaję poniższe wyjaśnienie, celem ujednostajnienia trybu postępowania.

I.

Przy nadawaniu klauzuli wykonalności orzeczeniom i ugodom (układom pojednawczym), zapadłym w postępowaniu przed Komisjami Rozjemczymi do spraw zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z r. 1931 Nr. 90, poz. 706 i z r. 1924 Nr. 71, poz. 686), tudzież do spraw zatargów pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 8, poz. 53 i z r. 1922 Nr. 39, poz. 324), — należy mieć na względzie, że w myśl art. 527 punkt 4) kodeksu postępowania cywilnego tytułami egzekucji sądowej są m. in. „inne orzeczenia (poza wymienionymi w tym artykule orzeczeniami sądów powszechnych, szczególnych i polubownych), ugody i akty, które z mocy ustawy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej”.

Do rzędu zaś tych orzeczeń i ugod należą w myśl zdania pierwszego art. 21 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. — Dz. U. R. P. Nr. 90/1931, poz. 706 oraz art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1920 r. — Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 53 w związku z art. 21 powołanej ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. i zdaniem pierwszym art. 5 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. — Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 324 — orzeczenia Komisj Rozjemczych i ugody przed nimi zawarte.

Tryb nadawania przez sądy właściwe w myśl art. 529 §§ 1, 2, 3 i 5 kodeksu postępowania cywilnego klauzuli wykonalności wszystkim tytułom, mogącym stanowić podstawę do egzekucji sądowej (art. 526 k. p. c.), z wyjątkiem wyroków sądów polubownych i ugod przed temi sądami zawartych (art. 529 § 4 k. p. c.), — unormował przepis art. 530 § 1 k. p. c., stanowiąc, iż „klauzulę wykonalności nadaje sąd w osobie jednego sędziego na wniosek wierzyciela *bez wezwania stron*”. Zarazem art. 530 § 2 k. p. c. ustalił sposób opatrywania klauzulą wykonalności poszczególnych kategorii tytułów egzekucyjnych.

Odstępstwo od ogólnego trybu postępowania, przewidzianego w art. 530 § 1 k. p. c., uczynione zostało w art. 529 § 4 k. p. c. jedynie w stosunku do wyroków sądów polubownych i ugod, zawartych przed temi sądami, którym, jak k. p. c. postanowił — „nadaje się klauzulę wykonalności w trybie, przepisany w części pierwszej kodeksu niniejszego”, a więc w trybie postępowania spornego.

W tym stanie rzeczy, przy nadawaniu klauzuli wykonalności omawianym orzeczeniom i ugodom jako tytułom egzekucji sądowej w rozumieniu przepisów części drugiej kodeksu postępowania cywilnego, sądy grodzkie, właściwe w myśl art. 529 § 3 k. p. c., powinny stosować ogólny

ny tryb postępowania, przewidziany w art. 530 k. p. c., *bez wezwania stron*.

Natomiast w przypadkach, gdy na postanowienie sądu co do nadania klauzuli wykonalności wniesione zostanie zażalenie w myśl art. 538 § 1 k. p. c., o czym mowa poniżej, — należy stosować tryb postępowania, przewidziany w części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego dla spraw spornych.

II.

1) W okólniku Nr. 1370/28/I. U., ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Nr. 7 z dnia 2 kwietnia 1928 r. (Zb. syst. rozp. i okóln. Min. Sprawiedliwości — 1931 r. — Księga IX, rozdział VI, poz. 583, str. 1062 — 1063) w sprawie opłat sądowych przy załatwianiu przez sądy rekwizycy Komisj Rozjemczych — Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej ustaliło, że żądanie przez sądy tych opłat jest pozbawione podstawy.

Następnie weszły w życie przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz nowe przepisy o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 805).

Obecnie niektóre sądy, stosując te nowe przepisy, pobierają od wniosków o nadanie orzeczeniom Komisj Rozjemczych klauzuli wykonalności różne opłaty, czyto w postaci wpisu stosunkowego, czyto opłat od podań i załączników, czy też opłat kancelaryjnych.

Taka praktyka sądów nie jest prawnie uzasadniona.

W myśl przepisów art. 15 (zdanie drugie) i art. 16 punkt 8) ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 90/1931, poz. 706) — Skarb Państwa pokrywa wszelkie koszty, związane z czynnościami Komisj Rozjemczych, a postępowanie przed temi Komisjami jest bezpłatne.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 22 listopada 1929 r. I. C. 1265/29 (Zb. Orz. S. N. Izby I C. Nr. 209), opierając się na powyższych przepisach, orzekł, że zwolnienie stron od opłat obejmuje również postępowanie przed sądem, który powołany jest do nadania orzeczeniu Komisji Rozjemczej rygoru przymusowej wykonalności, tudzież do orzekania o zgodności orzeczenia Komisji z przepisami prawa materialnego i formalnego (art. 21 powołanej ustawy).

Nadto, jak to wyjaśniono w przytoczonym powyżej okólniku Nr. 1370/28/I. U. — również i w przypadku zwrócenia się Komisji Rozjemczej do sądu o zbadanie świadka pod przysięgą (art. 16 punkt 2 teje ustawy) odnośne postępowanie sądowe jest bezpłatne.

Powyżej wyłuszczonego stanu prawnego istniał do dnia 1 stycznia 1933 r., t. j. do dnia wejścia w życie przepisów postępowania cywilnego oraz nowych przepisów o kosztach sądowych (art. 864 k. p. c. i art. 122 przepisów o kosztach sądowych).

Poczynając od tej daty stan prawny w omawianej sprawie przedstawia się jak następuje:

Art. 119 ustęp pierwszy nowych przepisów o kosztach sądowych postanowił, iż „całkowite lub częściowe uwolnienie od opłat sądowych, zawarte w poszczególnych przepisach, uchyla się w zakresie spraw, objętych rozporządzeniem niniejszym”.

Zarazem jednak tenże art. 119 w ustępie trzecim przewidział, że „w sprawach o uchylenie orzeczenia Komisji Rozjemczej (art. 21 ustawy z 1 sierpnia 1919 r. — Dz. U. R. P. Nr. 90/1931, poz. 706) opłaty sądowe pobierane nie będą, jeżeli uchylenia orzeczenia żąda pracownik rolny, a przedmiot sporu nie przewyższa kwoty pięciuset złotych”.

W myśl przepisów części drugiej kodeksu postępowania cywilnego uzyskanie przez stronę zainteresowaną „nakazu wykonawczego” dla układu pojednawczego lub orzeczenia Komisji Rozjemczej następuje przez nadanie klauzuli wykonalności w trybie art. 530 § 1 k. p. c. — *na wniosek wierzyciela.*

Uchylenie przez sąd orzeczenia Komisji Rozjemczej lub ugody przed nią zawartej może nastąpić w trybie art. 538 § 1 k. p. c. *przez wniesienie zażalenia na postanowienie sądu* co do nadania klauzuli wykonalności odnośnemu orzeczeniu lub ugodzie. Ten tryb postępowania stosuje się również i w przypadku żądania uchylenia postanowienia sądu co do odmowy nadania orzeczeniu lub ugodzie klauzuli wykonalności.

Wreszcie zbadanie świadka pod przysięgą przez właściwy sąd powinno nastąpić w trybie zwrócenia się Komisji Rozjemczej o wykonanie czynności przez sąd wezwany, *przez wystosowanie pisma o przeprowadzenie dowodu* (porównaj art. 252 i nast. i art. 495 k. p. c.).

W tym stanie rzeczy, opierając się na powołanym wyżej przepisie art. 119 nowych przepisów o kosztach sądowych, uznać należy:

1) że skoro nowe przepisy o kosztach sądowych nie przewidują opłat od wniosków o nadanie klauzuli wykonalności ugom (układem pojednawczym) i orzeczeniom wspomnianych Komisji Rozjemczych — odnośne postępowanie sądowe, w myśl dotychczasowej wykładni przepisów ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. i w związku z art. 119 ustęp pierwszy nowych przepisów o kosztach sądowych — jest bezpłatne;

2) że również w przypadku żądania uchylenia orzeczenia Komisji Rozjemczej (układu pojednawczego, wobec niej zawartego) przez pracownika rolnego, gdy przedmiot sporu nie przewyższa kwoty pięciuset złotych — opłat sądowych z mocy art. 119 ustęp trzeci nowych przepisów o kosztach sądowych pobierać nie należy;

3) że natomiast gdy uchylenia wspomnianego orzeczenia lub układu pojednawczego żąda pracodawca albo pracownik w przypadku, gdy przedmiot sporu przewyższa kwotę pięciuset złotych, — odpowiednie opłaty sądowe pobierać należy;

4) że skoro nowe przepisy o kosztach sądowych, poza art. 119 część trzecia, nie przewidziały innych wyjątków co do ustawowego zwolnienia od opłat sądowych zażeń na postanowienia sądu (art. 25 punkt 2 przepisów o kosztach sądowych) — należy również w przypadku wniesienia zażalenia na postanowienie sądu co do odmowy nadania odnośnemu orzeczeniu lub ugodzie klauzuli wykonalności, zgodnie z intencją art. 119 ustęp pierwszy i wobec konieczności stosowania ścisłej wykładni art. 119 ustęp trzeci — pobierać odpowiednie opłaty sądowe, zarówno gdy zażalenie wnosi pracownik, jak i pracodawca;

5) że wreszcie skoro nowe przepisy o kosztach sądowych nie przewidują opłat od pism Komisji Rozjemczych o przeprowadzenie dowodu, a zbadanie świadka pod przysięgą przez sąd wezwany stanowi część integralną postępowania przed Komisją, które w myśl art. 16 punkt 8) ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. jest bezpłatne — zatem w przypadku zwrócenia się Komisji Rozjemczej do sądu w myśl art. 16 punkt 2) powołanej ustawy, opłat sądowych w myśl art. 119 ustęp pierwszy nowych przepisów o kosztach sądowych — pobierać nie należy.

Wyjaśnienia powyższe dotyczą również trybu postępowania sądowego i pobierania opłat sądowych w sprawach wynikających na tle zażaleń między właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi (art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1920 r.—Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 53 i art. 4 ustawy z dnia 16 maja 1922 r.—Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 324).

2) Co do pobierania opłat stemplowych od pełnomocnictw w omawianych sprawach — należy zauważyć, że art. 112 punkt 5) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 41/1932 poz. 413) postanowił, iż wolne są od opłaty stemplowej pełnomocnictwa, upoważniające do zastępstwa przed Komisjami Polubownemi i Rozjemczemi dla załatwiania zatargów zbiorowych i indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami *tudzież przed sądami* w sprawach o uzyskanie nakazu wykonawczego do orzeczeń wymienionych Komisji lub do układów pojednawczych, przed niemi zawieranych, *jak również w postępowaniu egzekucyjnym*, prowadzonym na zasadzie takich orzeczeń lub układów pojednawczych.

Wobec wyraźnego brzmienia powołanego przepisu i braku jakiegokolwiek zastrzeżeń co do zwolnienia od opłaty stemplowej odnośnych pełnomocnictw — opłat tych zarówno w postępowaniu przed sądami, jak i w postępowaniu egzekucyjnym, — pobierać nie należy.

Warszawa, dnia 6 lipca 1933 r.

Minister Sprawiedliwości:

Czesław Michałowski

UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO

w sprawie wykładni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 21 października 1932 r. w sprawie niektórych zmian przepisów 1 cz. X t. Zводу Praw.

Sąd Najwyższy w składzie całej izby cywilnej:

Prezes S. N. Dr. A. St. Sieradzki, jako przewodniczący,

„ „ B. Pohorecki.

Sędziowie: Dr. T. Bresiewicz, S. Holewiński, M. Stefko, W. Miszewski, J. Hrobni, A. Stanisławski, W. Kondratowicz, M. Grabowski, W. Święcicki, Dr. M. Wawrzkowicz, Dr. K. Flach, Z. Bańkowski, M. Lisiewski, K. Rakowiecki, W. Łukaszewicz, J. Jurecki, E. Krotowski, T. Dyduszyński, Dr. F. Wajda, J. Witecki, K. Dobrucki, J. Włoczewski, Dr. J. Łopuszański, J. Zurawski, J. Namitkiewicz, B. Bitner, A. Waśkowski, S. Staszewski, B. Niewiarowski, E. Baczyński,

w obecności prokuratora S. N. — G. T. Steuermarka,

przy udziale protokolanta S. S. G. — T. Kędzińskiego,

rozpoznawał na posiedzeniu niejawnym dnia 20 maja 1933 r. wniosek Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 marca 1933 r. o wyjaśnienie w trybie art. 41 § 1 u. s. p.:

„Czy rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. (Dz. U. poz. 772) w sprawie zmiany art. 1259 t. X cz. 1 zw. pr. ma zastosowanie do spraw, wszczętych przed jego ogłoszeniem?”

Po wysłuchaniu sprawozdania sędziego - referenta i wniosków prokuratora Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Cytowane we wniosku Ministra Sprawiedliwości rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. w sprawie niektórych zmian przepisów pierwszej części dziesiątego tomu zводу praw zawiera w 1-ej części art. 1 przepis, uzupełniający art. 1259 t. X cz. 1 zw. pr. nową uwagę, dotyczącą przedawnienia roszczeń z tytułu bezterminowych lub płatnych za okazaniem zobowiązań osób prawnych oraz instytucyj kredytowych w przypadku ustania ich istnienia lub zwinienia oddziałów instytucyj kredytowych, przez które te zobowiązania zostały za-

ciągnięte, a w drugiej części tego artykułu nadaje nowe brzmienie końcowemu ustępowi art. 1549 t. X cz. 1 zw. pr., zawierającemu ogólny przepis co do chwili, od której biegnie przedawnienie w stosunku do zobowiązań bezterminowych lub płatnych za okazaniem. Ze względu na treść za pytania Ministra Sprawiedliwości rozważeniu Sądu Najwyższego podlega tylko pierwszy z powyższych przepisów.

W piśmie Ministra Sprawiedliwości zaznaczone zostało, iż rozporządzenie z dnia 21 października 1932 r., poz. 772 „stanowi rodzaj autentycznej wykładni przepisu art. 1259 t. X cz. 1 zw. pr.”. Gdyby rozporządzenie to miało charakter interpretacyjny, t. j. miało za przedmiot tylko wyjaśnienie dawniej wydanego prawa, winno ono, zgodnie z ogólnie przyjętą w ustawodawstwie zasadą (por. art. 89 zasadniczych praw państwa ros. zw. pr. t. I cz. 1 wyd. 1906 r., § 8 kod. cyw. austrij.), mieć działanie wsteczne i dotyczyłoby tem samym wszystkich spraw, prawomocnie w chwili wejścia jego w życie nie rozstrzygniętych. Jednakże brzmienie powyższej 1-ej części art. 1 rozporządzenia z dnia 21 października 1932 r. wyklucza wszelką możliwość uznania jej za prawo interpretacyjne; prawodawca bowiem nie nadał tu nowego brzmienia dawnemu przepisowi, co mogłoby być uważane za podanie tej samej treści w innych słowach, lecz wprowadził zupełnie nowy przepis, jako uwagę 2-gą do art. 1259 t. X cz. 1 zw. pr., zawierającego do tego czasu jedną tylko uwagę, przyczem przepis ten reguluje inną, zgoła odmienną niż art. 1259 i uwaga 1-a do niego sferę stosunków prawnych, mianowicie dotyczy odpowiedzialności osób prawnych, w szczególności instytucji kredytowych, podczas gdy pomienione art. 1259 i uwaga 1-a, zamieszczone w dziale „O nabywaniu majątków przez spadkobranie ustawowe” w pododdziale „Przyjęcie spadku i następstwa tegoż”, dotyczą odpowiedzialności wyłącznie spadkobierców z zobowiązania spadkodawcy. Zresztą sam tytuł rozporządzenia z dnia 21 października 1932 r. („w sprawie niektórych zmian przepisów 1-ej cz. t. X zw. pr.”) wskazuje, jaki charakter mają jego normy.

Wobec tego należy rozstrzygnąć postawione we wniosku Ministra Sprawiedliwości pytanie, mając na uwadze, że postanowienia rozporządzenia z dnia 21 października 1932 r., wyrażone we wprowadzonej do art. 1259 t. X cz. 1 zw. pr. uwadze 2-ej, nie mają charakteru interpretacyjnego i zawierają nowe przepisy w przedmiocie przedawnienia.

Przy stosowaniu nowych ustaw do dawniejszych stosunków prawnych cywilnych obowiązuje ogólna zasada (wyrażona naprz. w art. 2 kod. cyw. Król. Pol.), że prawo nie rozciąga swych skutków na przeszłość; od zasady tej wprawdzie wolno prawodawcy odstąpić, nie jest ona bowiem przepisem Konstytucji, wola jego jednak w tym kierunku musi być w samej ustawie wypowiedziana w sposób wyraźny lub chociażby milczący, o ile z treści nowego prawa widoczne jest, iż zamiarem prawodawcy było rozciągnięcie jego działania również na stosunki, poprzedzające wydanie nowego prawa. W danym przypadku to nie zachodzi, gdyż w rozporządzeniu z dnia 21 października 1932 r. o wstecznym jego działaniu niema mowy, a z treści jego też żadnych wniosków co do zamiaru prawodawcy nadania mu wstecznego działania wyprowadzić nie można.

Powyższa zasada nieposiadania przez ustawę wstecznej mocy winna mieć w szczególności zastosowanie do przepisów prawnych, wprowadzających przedawnienie, któremu na podstawie dawnego prawa dany stosunek prawny nie podlegał; przepis taki może działać tylko na przyszłość, czyli dopiero od chwili wejścia jego w życie może być liczony bieg wprowadzonego przezeń przedawnienia, w przeciwnym bowiem razie, gdyby uznać, że do okresu przedawnienia podlega włączeniu czas, poprzedzający wejście w życie nowego prawa, kiedy przedawnienie to nie istniało

jeszcze, sprowadzałoby się to bądź do faktycznego skrócenia terminu przedawnienia, bądź nawet, w przypadku, gdyby pod rządą dawniej ustawy upłynął cały okres, w ciągu którego według nowej ustawy ma nastąpić przedawnienie, — do uznania stosunku za wygasły z powodu nastąpienia przedawnienia, które w istocie ani jednej chwili nie bieгло.

Te same skutki, co rozciągnięcie działania wprowadzonego przez nową ustawę przedawnienia, obejmującego sferę stosunków, dotychczas z pod działania przedawnienia wyłączonych, na okres poprzedzający wejście w życie tej ustawy, pociągnęłoby za sobą nadanie wstecznego działania przepisom prawnym, ustanawiającym nowy moment, od którego ma się bieg przedawnienia rozpoczynać, gdyż i w tym przypadku byłoby to równoznaczne z włączeniem do okresu przedawnienia czasu, w ciągu którego przedawnienie wcale nie bieгло, wobec nieprzewidywania przez obowiązujące wówczas prawo, aby nastąpienie danego faktu (który nowe prawo uznało za początkowy moment przedawnienia) powodowało rozpoczęcie biegu przedawnienia; skoro fakt ten całkowicie dokonał się pod rządą dawnego prawa, skutki jego prawne winny być normowane przez to prawo, a nie przez nową ustawę.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. poz. 772 w 1-ej części art. 1, której dotyczy wniosek Ministra Sprawiedliwości, mieści przepisy, wprowadzające nową zupełnie podstawę do obliczania przedawnienia w stosunku do bezterminowych lub płatnych za okazaniem zobowiązań osób prawnych oraz instytucji kredytowych. Do czasu bowiem wydania pomienionego rozporządzenia do zobowiązań bezterminowych lub płatnych za okazaniem, niewyłączając zobowiązań instytucji kredytowych i wogóle osób prawnych, miał zastosowanie przepis ust. 2 art. 1549 t. X cz. 1 zw. pr., stanowiący, że przedawnienie ziemskie tego rodzaju zobowiązań dłużnych biegnie od dnia zgłoszenia zobowiązania celem uzyskania zaspokojenia, przyczem, jak wyjaśnił, zgodnie z istotną treścią tego przepisu, Sąd Najwyższy w orzeczeniu Izby I, zapadłym w składzie 7 sędziów (Zb. O. Nr. 72/32), wyrażenie „zgłoszenie celem uzyskania zaspokojenia” („przedstawienie ko wżyskanju”) oznaczało wystąpienie przed sądem z powództwem. Wyjątek od tej zasady był zawarty w uwadze do art. 1259 t. X cz. 1 zw. pr., która przewidywała, że niezgłoszenie celem uzyskania zaspokojenia zobowiązania bezterminowego lub płatnego za okazaniem w ciągu 10 lat po nastąpieniu śmierci dłużnika skutkuje zwolnieniem jego spadkobierców od wszelkiej z tytułu tego zobowiązania odpowiedzialności; przepis ten, dotyczący spadkobrania, z natury rzeczy stosował się jedynie do dłużników, będących osobami fizycznymi, i nie mógł mieć żadnego zastosowania do odpowiedzialności osób prawnych z tytułu zobowiązań bezterminowych lub płatnych za okazaniem w razie zaprzestania przez te osoby prawnej swej działalności. Z powyższego wynika, że przed wprowadzeniem zmiany do przepisów tomu X cz. 1 zw. pr. przez rozporządzenie z dnia 21 października 1932 r. przedawnienie należności, przypadających od osób prawnych, w szczególności od instytucji kredytowych, z zobowiązań bezterminowych i płatnych za okazaniem, nie bieгло, dopóki wierzytel takiego zobowiązania „nie zgłosił celem uzyskania zaspokojenia”; gdy więc obecnie rozporządzenie z dnia 21 października 1932 r. ustanowiło względem pomienionego rodzaju zobowiązań jako początek działania przedawnienia moment, od którego do tego czasu przedawnienie nie rozpoczynało się wcale, mianowicie moment, kiedy osoba prawna czy instytucja kredytowa przestała istnieć lub też zwinięty został oddział rzeczony instytucji, winna tu mieć, zgodnie z powyższem, zastosowanie wyluszczone wyżej zasada, iż bieg nowego przedawnienia może się rozpocząć najwcześniej dopiero od chwili wejścia w życie prawa, które je wprowadziło, czyli przewidziane w cz. 1

art. 1 rozporządzenia z dnia 21 października 1932 r. przedawnienie może być stosowane tylko, o ile okoliczność, od której przedawnienie to bieg swój rozpoczyna, nastąpiła w konkretnym przypadku po wejściu w życie rozporządzenia, a w przeciwnym razie przedawnienie to należy liczyć od dnia ogłoszenia rozporządzenia z dnia 21 października 1932 r., tem samem zaś nie może mieć powyższe przedawnienie zastosowania do spraw, wszczętych przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 21 października 1932 r.

Z tych przyczyn oraz na zasadzie art. 41 § 1 u. s. p. Sąd Najwyższy na wniosek Ministra Sprawiedliwości wyjaśnia:

Przepis części 1 art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 (Dz. U. poz. 772), wprowadzający do art. 1259 tomu X cz. 1 zw. pr. uwagę drugą, nie ma mocy wstecznej, a tem samem nie stosuje się do spraw, wszczętych przed ogłoszeniem tego rozporządzenia.

RUCH SŁUŻBOWY.

Ruch służbowy w sądownictwie.

Aplikanci sądowi.

Postanowieniem prezesa sądu apelacyjnego w Lublinie:

Mianowani aplikantami: Ruth Lewinowa — z dnia 16 czerwca 1933 r.; Roman Rytel — z dnia 23 czerwca 1933 r. i Henryk Mogielnicki — z dnia 26 czerwca 1933 r.

Zwolnieni na skutek podań aplikanci: Józef Broniatowski — z dnia 2 czerwca 1933 r.; Natan-Pinchios Szternfeld — z dnia 22 czerwca 1933 r.; Bernard Cygielman i Marjan Sznajderman — z dnia 26 czerwca 1933 r.

Unieważniono nominację: Józefa - Michała Jareckiego — z dnia 23 czerwca 1933 r.

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.

Miejscowość	S t a n o w i s k a					Przewodniczący sądów pracy
	Sędziowie apelacyjni	Sądy okręgowe		Sądy grodzkie		
		Sędziowie okręgowi	Sędziowie śledczy	Sędziowie sprawujący kierownictwo sądu	Sędziowie grodzcy	
Białystok		1 c.				
Kołomyja		2				
Komarno (s. o. w Samborze)				1		
Pińsk			1			
Skole (s. o. w Stryju)				1		

Uwaga: k. oznacza wydz. karny.
c. oznacza wydz. cywilny.

Podania ze zgłoszeniem kandydatury na powyższe stanowiska należy wносить w terminie czternastodniowym od daty niniejszego Dziennika do właściwego prezesa sądu.

Warszawa, Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości. Nr. 64597.

Konto czekowe w P. K. O. Dziennik Urzędowy Min. Sprawiedl. Nr. 30122. Cena 20 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł kwartalnie, 8 zł rocznie.